

dels alzinars, atravessava els claps de conreu, i devallava, devallava pels baguenys corriols, janava a dir volant!... fent via al pla. La creu, i els escolans amb els llurs roquets de fil cru damunt les calces, brincaven al davant per les dresseres, fent gat-zara. El capellà segia més ressagat, caminant calmos, tot solet, amb el parassol extés, dut de gairell, destacant-se-li de dalt estant les puntes del boneto i la blancor del sobrepells planxat, que ressaltava vigorosament per damunt la negror de la sotana. I per fi, la gent del dol, mudats, en animada conversa ells amb ells, seguïen molt endarrera en seccions de dos o tres, no perdent per això mai de vista als quatre nois, els quals duïen com si fos una palla el baguet amb l'albat a dins.

I les campanes sempre repetint el mateix so acompassat.

La malalta va fer un respir fondo, girant-se de cara enlaire.

—Voldria demanar-li un concell, ara que estem sols— feu al cap d'un rato, ja del tot asserenada.

—Digui, dona. Sols temo no saber prou.

—Escollim bé, Si perances me poso bona del tot, vull separar-me del marit i fugir d'aquesta casa.

—¿Que diu ara?....¿Desvarieja ó què?

—No desvariejo, no, que prouestic ben clara de cap.

—¿I aixó?

—En Sadurní és un home que m'ha enganyat. Mentres va durar el nostre prometatge i fins al principi d'ésser casats, semblava talment un sant. Promesos, venia a casa dels amos tots els dies de festa, i tothom estava que amb el meu gènit sofert i treballador, amb ell hi havia de viure en aquesta masia com al paradís. Però passat un quant temps, ja va començar a retirar tart i a fer-se amic amb els *culs-de-café* del poble, afliixant-se molt de treballar, mentres a mi cada dia em posava més obligacions.

—¿També és d'aquests en Sadurní?

—No el coneix pas tothom qui el tracta, cregui'm. Totes les festes al tart me deix soleta aquí, i quan torna cap a matinalada ve que fa llàstima el pobre. La primera vegada que me el vaig veure entrar a mitja nit al quarto, amb els ulls vermells, ensopegant per tot, rient i renegant alhora, me vaig fer un tip de plorar, Déu meu!

—¡Oh, si que és desgraciada, Mercè!

—¡Molt!... ¡Molt!... Te tots els vicis. S'emborratxa, juga en-